

Bogdan Răileanu

**Să nu lași moartea
să te găsească**

microroman

POLIROM
2020

Cuprins

Străinul	5
Arhip	15
Vânătaie	29
Ceilalți	37
Dragoste și cuie	53
Turmele	65
Frigul	77
Țiganii	95
Roșcovana	103
Epilog	125

Bogdan Răileanu

Au avut trei zile să iasă din munțișorii Vrancei. Trei zile grele. Au dormit pe apucate și au alergat după oi pe toate povârnișurile. Un măgar din ceata lui Vâlcu a căzut într-o prăpastie. Avea cu el o parte din proviziile ciobanului. În a treia seară au ajuns între dealuri. Mergeau obosiți, dar știau că de-aici drumul se face mai lin. Au oprit într-o stână veche și părăsită. Începuse să plouă mărunt și oile stăteau îngrămădite. Măgarii au fost trași la adăpost și hrăniți cu fân dintr-o sură care mirosea frumos a mentă și coada-șoricelului. Iarbă era încă multă primprejur. Ciobanii stăteau strânsi în jurul unei vetre de piatră. Anghel freca o mămăligă într-un ceaun și privea în foc de parcă acolo o putea vedea iar pe Anica sau cel puțin îi putea simți mirosul. Arhip scotea slană și brânză din sarsanaua de pe un măgar. Vâlcu

Să nu lași moartea să te găsească

și Gavril mulseseră oile și acum stăteau osteniți privind la Arhip și Anghel cum trebăluiesc. Nimeni nu vorbea. De când căzuse măgarul în prăpastie, Vâlcu nu mai zisese nimic, doar privea cu ochi sticloși spre Anghel. Se săturase să-i spună ce să facă. Se săturase să mâne oile și pentru el. Gavril a scos o sticlă de pălincă și a turnat în pahare. Vâlcu imediat a dat de dușcă și a mai cerut. Arhip a ridicat paharul în fața ochilor și s-a uitat lung prin lichidul luminat de foc. O bucătică de dop plutea ca un fulg în interior. Așa cum pluteau ei cu oile printre munți, alunecând cu lăptele după ei printre dealuri.

— Ce faci, Arhipe, nu bei? a întrebat Gavril.

— Beau, beau, a răspuns Arhip rar, ca și când și-ar fi adunat gândurile din paharul în care privea.

— Vezi și măgaru' meu mort în paharul ăla? a spus Vâlcu.

Arhip a dat paharul unsuros pe gât și și-a dres vocea.

— Bea și tu, Anghelu, l-a îndemnat pe văru-său, să te mai încălzești.

— Da, nici eu n-am văzut măgaru' la mine în pahar, a continuat Vâlcu, da' nici în turmă nu-l mai văd de vreo două zile. S-o dus cu mălaiu' după el, să-si facă pomană pe lume-ailaltă. Oare măgarii au suflet, Arhipe, ce zici? Hai că tu tre' să știi, că te-o fi învățat mă-ta mare Georgeta. O zbura p-aici, pe lângă noi măgaru'? S-o uita cum freacă Anghel la mămăliga aia. Săracu' măgar, cum s-o dus, nici pâs n-a zis când o căzut.

— O să-ți dau un măgar de-al meu, bre, a zis Anghel.

— Păi, să-mi dai, Anghelu, că nu din vină mea o căzut măgaru-n prăpastie.

Să nu lași moartea să te găsească

Arhip a scos flueirul și a început să cânte încet, ca pentru el, în timp ce restul mâncau. Oile behăiau plăcute, ploaia se lovea încetinel de șindrilele adăpostului. Dincolo de stâlpii stânei vechi în întuneric se vedea ochii cainilor lucind din când în când. În întuneric începea o lume pe care focul din vatră o ascundea pentru că nu era mai mult foc și nu putea s-o acopere. Lucrurile piereau dincolo de marginea adăpostului. Oile se preschimbaseră în câte un behăit, din caini rămăseseră doar ochii, iar măgarilor abia dacă li se vedea cozile mișcând în întuneric. De ce nu porneau singure oile acum, când nu le vedea nimeni, se întreba Arhip. Măgarii, care se cunoșteau de atâtă timp, de ce nu plecau să scape de poveri, doar văzuseră ce se întâmplase cu unul de-al lor? Ce le ținea pe animalele astăzi aici

Bogdan Răileanu

adunate în jurul oamenilor și al focului? Oamenii care o să le taie mieii la primăvară și o să le ducă înapoi din savanul din câmpie spre munte și multe or să piară pe drum. Cum ar fi să se trezească dimineața la patru și la prima licărire de lumină să vadă că nu a mai rămas picior de animal pe lângă ei? Arhip se opri din cântat și râse la gândul ăsta.

— Nu te mai gândi atâta, Arhipe, că-ți dă capul pe dinafără de gânduri, a spus Gavril, hai și mâncă.

Arhip se apropie de foc și luă niște mămăligă cu brânză. Nu se mai auzeau decât ploaia și focul.

— Parcă era o vorbă că, dacă fluieri în casă, moare cineva, a spus Vâlcu.

— Păi, nu e nimeni în casă acu, a spus Arhip.

— Nu, ziceam și eu aşa, a spus Vâlcu. Mie nici nu-mi place cântatul din fluier.

Să nu lași moartea să te găsească

E pentru ciobănași. Ciobanii beau o țuică și se culcă, n-au timp de fluier.

— Poate nu-ți place pentru că fluieru' ăsta alungă lupii de la stână, a spus Arhip.

— Și ce treabă am io cu lupii?

— „Vâlcu“ înseamnă „lup“ în limba muscalilor, a spus Arhip și Anghel cu Gavril au zâmbit cu gurile pline.

— Asta ai văzut tot în paharu' cu pălincă?

— Nu, mi-o spus maică-mea.

Au mâncat mai departe.

— Fluieru' ăsta l-am făcut cu tata, a continuat să povestească Arhip ca pentru el, dar suficient de tare să-l audă și ceilalți. Mergeam cu el pe munte cu oile odată și oile au intrat pe o vale și s-au împrăștiat care pe unde, nu mai fusesem p-acolo și, cât ne-am chinuit să le strângem, am ajuns la o peșteră. Oile